

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Summula Casuum Conscientiæ

In Qva Agitur De Præceptis Ecclesiæ, De Officio Confessarii, Ac De
Censuris

Petrus <a Sancto Josepho>

Coloniæ Agrippinæ, 1652

Articulus V. De vsu iurisdictionis non impedito per casuum reseruationem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41572

vergat in damnum alicuius, aut graue scandalum generet. Idem probabiliter dicunt aliqui de viatico, ob magnam interdum illius necessitatem. Imò quando moriens nullum aliud Sacramentum sumere potest præter extremam vnctionem, existimo fas illi esse hanc sumere à ministro non tolerato. Quia fieri potest vt per hoc Sacramentum saluetur, alioqui damnandus, si nimirum sit tantùm attritus.

Loquor de articulo mortis, nam extra talem necessitatem, non licet vllum Sacramentum sumere à ministro non tolerato, si tamē minister excommunicatus est toleratus, licitè possum ab eo Sacramenta petere non modo in articulo mortis, sed etiam aliis quando instat præceptum sumendi aliquod Sacramentum. Imò & extra tempus præcepti, si velim ex speciali deuotione confiteri, vel Eucharistiam sumere. Idque siue minister sit meus Parochus siue non; siue sit paratus Sacramentum conferre, siue non. Quia Ecclesia indulget omnibus, vt inculpate possint communicare in diuinis cum ministris toleratis.

Nota 3. excommunicatum grauitè peccare, & fieri irregularem, si se ipse non requisitus, ingerat administrationi Sacramentorum, non tamen si tantùm ad petitionem meam ea administret. Verùm et si requisitus, tenetur se excusare, si per alium mihi satisfacere potest. Quòd si alius non suppetit, debet dare operam vt absoluat à censura, antequam mihi Sacramentum administret; & si absolutionem obtinere nequit, debet saltem ad contritionem se excitare,

ARTICVLVS V.

*De vsu iurisdictionis non impedito per casuum
reseruationem.*

CIRCA secundum modum quo iurisdictionis vsus impeditur, seu potius limitatur, nempe per casuum
reser-

reseruationem, notanda sunt quæ sequuntur.

In primis dubium non est, quin sit in Ecclesia potestas reseruandi peccata, vt patet ex Concil. Trid. sess. 14. cap. 7 & Can. 11. vnde sequitur Sacerdotem, qui sine legitima authoritate; à peccatis suo superiori reseruatis absolueret, inualidè absolueret, & sacrilegium committeret, defectu iurisdictionis in eiusmodi peccata.

Secundò summus Pontifex potest sibi peccata reseruare in toto orbe, & defacto multa reseruare, de quibus infra in opusculo de censuris. Quamuis autem possit sibi casus reseruare, vel cum censura, vel sine censura, ordinariè tamen nullum sibi reseruare, qui adiunctam censuram non habeat. Potest etiam similiter Episcopus sibi casus reseruare in sua Diocesi, idque aut cum censura, aut sine censura. Quoniam autem, & quomodo reseruentur, constat ex speciali cuiusque loci consuetudine, quæ hac in re à confessoribus diligenter consulenda est, quoad loca in quibus ad confessiones audiendas sunt expositi.

Tertiò quando summus Pontifex, vel Episcopus sibi reseruare aliquod peccatum, adiuncta censura, tunc non modo censura manet reseruata, sed etiam peccatum propter quod imponitur. Quo fit vt bona fide confitens aliquod eiusmodi peccatum, Sacerdoti non habenti facultatem absolueri à reseruatis, ab eo non absoluitur, nisi indirectè, adeoque teneatur alias illud confiteri habenti iurisdictionem in reseruata. Verùm quando reseruatio tollitur respectu vnus, ea consequenter censetur auferri respectu alterius, adeoque Sacerdos habens potestatem absolueri à censura, potest absolueri à peccato, cui adiuncta est, & vice versa. Si tamen Episcopus daret alicui facultatem absolueri à censuris sibi reseruatis, posset quidem ille eo ipso absolueri à peccatis reseruatis, quibus tales censuræ adiunctæ sunt; at non ab aliis peccatis reseruatis, quæ censuram annexam non habent.

E

Quartò

Quartò possunt referuari peccata mortalia merè interna, ea tamen referuari non solent. Vnde falsum est quod dicunt aliqui, hæresim purè mentalem referuatam esse summo Pontifici; adeoque potest quilibet Sacerdos approbatus ab ea absoluere. Peccata verò venialia non possunt ita referuari, vt teneatur quis ea confiteri; possunt tamen aliter cadere sub referuationem, ita nimirum vt qui voluerit eorum absolutionem obtinere in Sacramento pœnitentiæ, teneatur pro ea obtinenda adire superiorem referuantem, vel aliam cui commissa sit facultas absoluedi ab eiusmodi peccatis.

Quintò potest directè ab soluere à referuatis, tum qui referuauit, tum illius superior in hoc foro, qualis est Pontifex respectu Episcoporum omnium, non autem Archiepiscopus respectu suffraganei Episcopi, nisi in casu visitationis, vel appellationis; tum ille cui ab habente ordinariam potestatem, delegata est speciatim facultas absoluedi à referuatis. Dico speciatim, nam generalis facultas audiendi confessiones, vel absoluedi à peccatis, non sufficit vt quis à casibus referuatis absoluerè possit, nisi ex circumstantiis aliud probabiliter colligatur. Quia vt patet ex regulis iuris, in 6 in generali concessione non veniunt ea, quæ non esset quis verisimiliter concessurus, si special. interrogaretur.

Sextò in confessione omnium peccatorum referuatorum, facta habenti potestatem ordinariam ab iis absoluedi, tollitur referuatio, etsi confitens ob propriam indispositionem, ab iis coram Deo non absoluetur. Quia ille censetur satisfecisse fini referuationis, se præsentando superiori, vnde ab iis peccatis postea absolui potest à quocunque Sacerdote approbato. Dubitatur autem, an idem habeat locum in confessione facta habenti tantum iurisdictionem delegatam in referuata; quia etsi superior possit tollere referuationem extra Sacramentum, delegatus tamen non videtur eam posse auferre, nisi per absolutio-

solutionem verè Sacramentalem, qualis non est ea de qua agimus. Verùm cùm delegatus gerat hic vices ordinarij, & alioqui finis reservationis in confessione, etiam apud ipsum facta, seruetur, probabilius videtur per eiusmodi confessionem, et si effectu carentem reservationem tolli.

Septimò ex multorum sententia, qui confitetur peccata sua habenti iurisdictionem, siue ordinariam, siue delegatam in reservata, per talem confessionem id obtinet, vt si aliqua peccata reservata inculpabiliter prætermittat, tollatur eorum reservatio, adeoque possit ab iis absolui à quocunque Sacerdote approbato. Quod nonnulli limitant, modo pœnitens velit omnino exonerare conscientiam suam, & consequenter absolui etiam à reservatis, si forrè eorum aliquo obstrictus est, & confessarius similiter expresse intendat eum ab eiusmodi peccatis absolui. Vnde dicunt, resolutionem allatam non habere locum in confessionibus ordinariis, in quibus nulla cogitatio casuum reservatorum contingit. Alij tamen hanc limitationem reiiciunt, eo quòd confessiones ordinariæ fiunt animo obtinendi absolutionem à peccatis confessis, & aliis si quæ forrè per obliuionem omittuntur: & vicissim confessarius vult pœnitentem absolui, iuxta illius intentionem, & quantum ipse validè, & licite potest; esto neuter expresse de peccatis reservatis cogitet. Quare aiunt, quòd sicut in casu obliuionis inculpabilis, tollitur excommunicatio, per verba illa generalia, quæ absolutioni peccatorum vulgò præmittuntur, *absoluo te ab omni vinculo excommunicationis, in quantum possum, & indiges*; ita tollitur reservatio peccatorum oblitorum, per formam illam generalem, *Ego te absoluo à peccatis tuis*. Quia pœnitens quantum in se est, satisfacit fini reservationis se præsentando superiori, cum intentione vel explicita, vel implicita declarandi peccatum reservatum, si illius recordaretur: Et superior vicissim intendit illud à quibusuis

bus suis peccatis mortalibus, etiam inculpabiliter omissis, liberum dimittere. Quare hoc videtur sufficere ut tollatur reseruatio casuum obliuorū, à quibus proinde quilibet Sacerdos approbatus poterit alius pœnitentem absoluerè, cum in memoriam illius uenerint. Verùm etsi hæc doctrina probabilis sit, quia est multorū, consulerem tamen prædicto pœnitenti, ut si quando casus obliu recordetur, illum confiteatur Sacerdoti habenti iurisdictionem, vel ordinariam, vel delegatam in reseruata.

Octauò quilibet Sacerdos potest in articulo, seu probabili periculo mortis, quemlibet directè absoluerè à quibuslibet peccatis, & censuris. Qui tamen in eo casu aliquem uult absoluerè ab excommunicatione reseruata, prius debet ab eo iuramentum exigere, quòd si conualuerit, se præsentabit superiori reseruanti, vel alteri à quo extratiale periculum poterat absolui, Et absolutus non modo peccat mortaliter, nisi promissis stet, sed etiam in excommunicationem de nouo incidit. Verùm qui tantum à peccatis reseruatis, in articulo mortis, à Sacerdote aliàs carente iurisdictione in illa, fuit absolutus, non tenetur postea etsi conualescat, se sistere superiori reseruanti, vel alteri delegato ad cõfessiones casuum reseruatorum audiendas.

Nonò iter agentes iudicantur iuxta leges loci in quo versantur, unde possunt absolui à casibus in eorum Diocesi reseruatis, si ibi reseruati non sunt. Contrà uerò si confitentur peccatum eo loco reseruatum, non possunt absolui nisi ab habente potestatem in reseruata, etsi tale peccatum in eorum Diocesi reseruatum non sit.

Decimò qui ex causa rationabili non uult adire superiorem, ut ab eo à casu reseruato absoluat, potest interponere confessarium, qui licentiam petat absoluendi quemdam suum pœnitentem, ab aliquo casu reseruato; & superior tenetur tunc per se loquendo, talem facultatem concedere. Debet autem confessarius

Secularius adeo cautè prædictam licentiam petere, ut superior ne quidem casum ob quem petitur, coniecere valeat, saltem si sit periculum inde coniciendi personam quæ peccauit. Dixi per se loquendo, nam si superior aduertat, occasione dictæ licentiæ sæpius concessæ disciplinam notabiliter laxari, dubium non est quin eam interdum possit, imò debeat denegare.

ARTICVLVS VI.

De vsu iurisdictionis non impedito, defectu approbationis.

CIRCA tertium modum impediendi vsum iurisdictionis, qui in defectu approbationis consistit, obseruanda sunt verba illa Concilij Trid. sess. 23. cap. 17. *Quamuis Presbyteri in sua ordinatione à peccatis absoluedi potestatem accipiant, decernit tamen sancta Synodus nullum etiam Regularem, posse confessiones secularium, etiam Sacerdotum, audire, nec ad id idoneum reputari, nisi aut Parochiale beneficium, aut ab Episcopis per examinationem si illis videtur esse necessarium, aut alias idoneus indicetur, et approbationem qua gratis detur, obtineat, privilegiis, et consuetudine quatenus, etiam immemorabilibus, non obstantibus.* Ad quorum verborum illustrationem, notanda sunt quæ sequuntur.

Et ipso quòd alicui datur beneficium Parochiale, ille censetur sufficienter approbatus, ad confessiones suorum subditorum audiendas. Quod intellige, quamdiu retinet tale beneficium, nam si illud dimittat, requiritur approbatio, ex communi sententia. Verùm simplex Sacerdos siue Secularis, siue Regularis, eget approbatione Episcopi, ut licitè, & validè confessiones Secularium, etiam Sacerdotum, excipere possit. Vnde in locis vbi receptum est Concilium Trid. non potest Parochus aliquem simplicem